

Su prioridad, señor Puig, es este contrato que acaba de adjudicar, un *catering per a reunions del molt honorable president amb diversos comensals*. 15.400 euros para sus comilonas, 300 euros para el autónomo arruinado.

Su prioridad, *president*, es gastar 24 millones de euros en la compra de un palacete para ver las mascletás con moqueta, con todos sus compañeros. El mismo presupuesto que destina...

El senyor president de les Corts Valencianes:

Moltes gràcies.

El senyor Caballero Montañés:

... a bajar las tasas universitarias.

Señor *president*, entre palacetes, *caterings*, conciertos y cócteles, ¿dónde quedó su empatía? Señor *president*, ¿sabe usted lo que significa tener que cerrar un negocio por no poder pagar la luz? (*Aplaudiments*)

El senyor president de les Corts Valencianes:

Moltes gràcies, senyoria.

Escoltarem la resposta del l'honorable conseller.

Senyories, escoltarem la resposta del conseller.

El senyor conseller de conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Sí, señor diputado, no entiendo la..., la pregunta no sé cuál..., es más un comentario de una tertulia. (*Veus*)

El senyor president de les Corts Valencianes:

Senyories, per favor! (*Aplaudiments*)

Senyories!

El senyor conseller de conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

Pero, en todo caso, lo que sí que me cuesta acertar cuando les escucho, cada sesión de control, es cuál es su proyecto político para la Comunidad Valenciana, cuál es, más allá del no, más allá del no. Pero como aquí es difícil acertarlo, pues hay que mirar otros sitios donde ustedes están: en Galicia acaban de subir las tasas al agua, han subido los impuestos en Galicia; en Madrid cierran urgencias médicas, por no decir su última idea,...

El senyor president de les Corts Valencianes:

Senyories.

El senyor conseller de conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

...su última idea, su última idea...

El senyor president de les Corts Valencianes:

Senyories, per favor!

El senyor conseller de conseller d'Hisenda i Model Econòmic:

...su última idea que es unas becas para ricos.

En todo caso, es mejor tener cara de Pedro Sánchez que cara de Pablo Casado.

Gracias. (*Aplaudiments*)

El senyor president de les Corts Valencianes:

Moltes gràcies.

Continuarem amb la sessió de control, ara amb la pregunta que formularà la síndica del Grup Parlamentari Compromís, la il·lustre diputada Papi Robles.

Quan vosté vullga, senyoria.

La senyora Robles Galindo:

Moltes gràcies, president.

Bon dia a totes i a tots.

Molta gent acompanyant-nos este matí.

Abans de fer-li la pregunta, president, em van a permetre que estiga un poc sobtada perquè he escoltat ací moltes coses juntes i cap d'elles me quadra. Estem escoltant parlar que una proposta és baixar impostos, i jo de vegades em pregunte si és que els xiquets i les xiquetes que no paguen llibres ara, al setembre, no és baixar impostos; em pregunte si 60.000 persones no hagen de pagar el menjador cada dia no és baixar impostos; em pregunte també si és que el fet que la renda..., les ajudes a la dependència, i hem passat de ser les pitjors a ser de les millors valorades, no és baixar impostos; em pregunte també si no serà ajudar a les famílies el fet que tingam les millors xifres d'ocupació des de l'any 2008. (*Aplaudiments*) Jo em pregunte si és que tot això no és contribuir que la gent pugui viure millor, que és del que veritablement hem de parlar.

Però quan ja m'esclata el cap completament és quan escolte a la gent que es dedicava a cobrar els medicaments, que es dedicava a posar un impost al tàper, que es dedicava a cobrar fins i tot la televisió en els hospitals, ve ací a parlar-nos de baixar impostos. (*Aplaudiments*) A mi que m'ho expliquen això, president, perquè jo, amb eixes mesures fiscals que vol aquesta gent, a veure quants *titos* volen recaptar per a pagar tot això del que estàvem parlant perquè la gent pugui viure millor. Però, bé, anem al que ens interessa hui.

President, per a Compromís hui volem llançar-li una pregunta, i és que volem saber si per a vosté l'autogovern és una bona mesura per a treballar perquè els valencians i les valencianes puguem viure millor. I és que per a nosaltres governar des de la proximitat, resoldre els problemes, entenent les necessitats que n'hi ha reals, és una qüestió fonamental en la política que volem fer. Per a Compromís açò és una qüestió que no pot ser renunciable en cap moment.

Mire, nosaltres analitzem què és el que passa quan no es fa política des de la proximitat. Algú deu haver pensat a Madrid que fer una autopista energètica Morella-Almassora és una bona idea, però quan te'n vans als alcaldes i alcaldesses de la zona et diuen que no volen eixa autopista energètica, que el que volen és poder consumir la seua energia de proximitat i que es prioritze allà on tenim coses construïdes, que es continue construint però no fora d'això, que a més és un acord que tenim signat amb el Botànic.

Per tant, no s'està fent política des de Madrid d'acord ni amb la Generalitat ni amb els ajuntaments. Però el cas més flagrant de tot això és la xarxa de trens: AVE cap ací, Madrid-Sevilla; AVE cap allà, Madrid-València; AVE cap allà, Madrid-Barcelona, Madrid, Madrid, Madrid, i les rodalies del País Valencià? A més, vosté està d'acord, fa un any va assumir una proposta de Compromís per a demanar les competències, perquè les pogueren tramitar ací, però continua quedant-se en Madrid, *sin respuestas de Madrid*. Continuem així.

I nosaltres entenem que en l'Acord del Botànic nosaltres quedàrem que volíem modificar l'Estatut d'autonomia. *Claro, visto el panorama, tampoco somos tontos*, modificar l'Estatut perquè guanye drets la ciutadania..., ho tenim difícil, president, a mi em fa molta llàstima però ho tenim difícil. Ara, sí que podem ampliar competències, vosté ja ho va esmentar fa un any, les competències en Rodalies, però anem més enllà. El nostre litoral està devastat i la gent a Madrid pensa que ficant camions d'arena ho va a arreglar; no, per favor, que ens donen a nosaltres les competències que sabem el que necessiten les nostres platges. És que volem decidir per nosaltres (*aplaudiments*) si volem un port més gran o no, és que ho volem decidir nosaltres, ho volem decidir nosaltres.

És que, senyor president, les xifres de l'Àgora són molt bones, s'imagina s'ho gestionaren des d'ací tot el servei d'ocupació estatal, com funcionaria això? Des de Compromís volem llançar a este costat d'ací, que està clar que és el que pot arribar a acords, la proposta que ampliem competències. Fem-ho! Fem-ho possible! Estem demostrant que som capaços. Ara bé, per a fer açò hem de tindre molt clar, president, que tot açò es fa amb acords, es fa amb lleialtat, es fa amb honestat i es fa amb coherència. El Botànic som garants dels acords complits i hem de continuar sent-ho.

Per això, per l'autogovern, per la vida dels valencians i les valencianes tenim la responsabilitat de complir amb el que hem complit durant set anys –i continuarem complint–, amb una vicepresidenta o amb una altra, però Compromís sempre molt ferm en els acords.

Moltes gràcies. (*Aplaudiments*)

El senyor president de les Corts Valencianes:

Moltes gràcies, senyoria.

Una vegada formulada la pregunta de control, escoltarem la resposta per part del president del Consell.

Té la paraula el molt honorable Ximo Puig.

Senyories, per favor, escoltarem la resposta del president del Consell.

Quan vosté vullga.

El senyor president del Consell:

Moltes gràcies, senyor president.

Moltes gràcies, senyora Robles.

L'autogovern, en relació a la seua pregunta, per descomptat que és un instrument per millorar la vida dels ciutadans. Després de quaranta anys, en estos quaranta anys hi ha hagut moltes ombres en l'acció del govern, però després de quaranta anys s'ha demostrat perfectament que quan eixíem a reclamar «llibertat, amnistia i estatut d'autonomia», tots aquells que van eixir, altres no van eixir, per tots els que van eixir, i fins i tot els que no van eixir, s'ha vist que l'autonomia té una gran vitalitat, té una fortalesa, té una capacitat d'aproximar el poder a la ciutadania. I gràcies a l'autogovern no només s'ha avançat en les polítiques socials, que per descomptat, és que s'ha fet un estat social valencià, un estat del benestar valencià que no hi havia, s'ha anat ampliant poc a poc, des de la sanitat, els serveis socials, els serveis socials no existien, el sistema no existia, i s'ha fet des de l'àmbit autonòmic, i, després, naturalment l'educació que ha sofert un canvi substancial, fonamental.

Per tant, és evident que és necessari, i és necessari per raons polítiques perquè, efectivament, Espanya no és, no pot ser, no es pot entendre com un estat centralitzat, perquè esta Espanya autonòmica, i fins i tot una Espanya que al meu parer, en la nostra opinió hauria de caminar cap un espai clarament federal, és molt més real, és molt més real, que l'Espanya centralista. Sols alguns d'ells, de la gent que és absolutament negativa respecte al procés autonòmic, sols cal dir que alguna dia vegem a la Generalitat i vegem que no és un invent. Perquè és cert que, de vegades, també en les elits més centralistes, parlen com si fora un invent l'estat de les autonomies, com si realment la concepció d'Espanya haguera començat en 1978, i el 1978 el que fa és un pas modernitzador fonamental, i nosaltres en l'any 1982 el que fem és un pas fonamental per entendre que a través de

l'autogovern es pot millorar la vida de les persones. Això és el que crec que significa més que mai l'autogovern ara.

I és evident que cal ajustar-lo, que l'autogovern com l'estat de les autonomies, després de tot este temps, de totes estes dècades, sofreix desajustos; desajustos que, en algun cas, en l'àmbit general, tenen a vore amb un finançament injust, tenen a vore amb la distribució de les pròpies institucions en el territori, tenen a vore amb la invisibilitat d'algunes comunitats autònomes, tenen a vore amb fenòmens com el despoblament, tenen a vore en moltes qüestions. Per això, l'exercici de la proximitat és fonamental en l'acció política.

I ací, per a nosaltres, la cohesió social, la justícia social, és un pilar fonamental de l'autogovern. L'estat de benestar és un pilar fonamental, la igualtat d'oportunitats, la capacitat també de l'autogovern per transformar l'economia, perquè no és, alguns pensaven que l'estat de les autonomies havia ser simplement la descentralització administrativa; i no és només una qüestió en què evidentment des de prop se poden solucionar més problemes quotidians. No, és que s'ha d'entendre que fer política econòmica des de l'àmbit de la comunitat autònoma pot traure molts més resultats. Jo als fets em remet. Evidentment, la decisió de Volkswagen o la decisió de Ford ha estat en gran mesura vinculada al fet de l'autogovern, perquè si no algú haguera decidit en altres condicions, i això és el que fa l'autogovern. I per això jo sóc un ferm convençut que en mobilitat ha de ser, ha de ser el territori qui tinga la competència, ha de ser el territori, ha de ser aixina, *(aplaudiments)* per una raó fonamental, perquè si nosaltres gestionem en estos moments Ferrocarrils de la Generalitat, els ajuntaments gestionen el que és l'àmbit del transport públic urbà a través d'autobusos, és normal, és raonable que hi haja una concepció de la mobilitat diferent. Que, per cert, és un dels temes, dels grans temes que hem d'abordar. Properament tinc una reunió amb l'alcalde de València per esta qüestió, perquè és un tema fonamental, perquè hi ha un altre concepte de la mobilitat. I en estos moments, nosaltres, en les mesures que estem prenent també estem avançant en eixe camí. Perquè quan parlem de rebaixar les tarifes, quan parlem del diumenge gratuït, que està sent un èxit extraordinari, el que estem és dient a la ciutadania que el camí és el transport públic, que hem d'avançar en millorar el transport públic perquè és la manera de descarbonitzar, perquè és la manera a més a més de fer unes ciutats més habitables, perquè és la manera a més d'intentar limitar la inflació. Per tant, jo crec que eixe és el camí correcte.

I, senyora Robles, no li capia cap dubte, els acords sempre estan per a complir-los i el diàleg sempre és fonamental per a arribar als acords.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

El senyor president de les Corts Valencianes:

Moltes gràcies, president.

Continuarem amb la sessió de control. Ara amb la pregunta que en, nom del Grup Parlamentari Ciudadanos, realitza la síndica del grup, la il·lustre diputada Ruth Merino. Quan vosté vullga.

La senyora Merino Peña:

Gracias, presidente.

Señor Puig, el curso universitario, el curso escolar ha terminado ya, todos nuestros estudiantes tienen ya sus notas. Y, aunque usted no es estudiante, pues aquí también termina un curso político, y desde la oposición pues tenemos el deber de examinarle. Pero antes de hacerlo me gustaría que usted me dijera, de uno a diez, qué nota le pone a su gestión durante este último año.

Gracias. *(Aplaudiments)*

El senyor president de les Corts Valencianes:

Moltes gràcies, senyoria.

Escoltarem la resposta del president del Consell a la qüestió plantejada.

El senyor president del Consell:

Muchas gracias, señora Merino.

Moltes gràcies, president.

Bueno, estudiar, no hay que dejar de estudiar nunca, y aprender se aprende todos los días, y se intenta aprender si se escucha y si no se tiene una posición dogmática respecto a la vida.

Por tanto, yo no soy estudiante, pero me gusta estudiar y me gusta escuchar. Y, en ese sentido, le tengo que decir que a quien hay que escuchar siempre y quien pone las notas en esto no es nadie más que quien tiene la soberanía, que son los ciudadanos y las ciudadanas. *(Aplaudiments)*

El senyor president de les Corts Valencianes:

Moltes gràcies, president.

Escoltarem la concreció de la pregunta de control per part de la síndica del Grup Parlamentari Ciudadanos. Té la paraula la il·lustre diputada Ruth Merino. Quan vosté vullga, senyoria.

La senyora Merino Peña:

Gracias, presidente.

Bueno, esperaba que dijera eso, señor presidente, tiene toda la razón, son los ciudadanos los que le examinarán al final en las urnas.

En cualquier caso, lo fácil sería decirle, generaría muchos más titulares, que lo hacen todo fatal, que son un desastre, que estamos muchísimo peor que antes y que nada funciona. Y, sin embargo, lo difícil es hacer una oposición